

KORPA TAMÁS

Lúčanské jazierko (729)

álmában fagyott be a Lúčanské jazierko.
másnap lefűrészeltém néhány megdermedt, kátyús fodrot róla.
másnap lefűrészeltém a csonttalan mozgásból
egy tizenöt kilós tömböt, és a jégszekrénybe ejtettem.
fénylik a viszontagságok terme.
másnap leemeltem egy teljes partra fröccsent hullámot
az áramlatok mozsarában megrekedt buborékokkal.
másnap kivájtam, ahonnan először láttam, az enyészpontot
a partok rigorózan egymásra tördelt síkjai közül.
egy hét alatt elhordtam az álmot.
a száj, ami sosincs egyedül, közben az arcomon hadart.
hadart a viszontagságok netovábbja.
mint mikor valaki már leadni készül árnyékát a ruhatárban,
és súlyától megpördül egy vállfa óhatatlanul,
és leomlik egy cserép kopár nőszírom ártalmatlanul –
hadart, hadart.
a vízenjárás és a súlytalanság nevű fagyasztóládák között
osztottam szét az álmot.
bepréseltem az álmot a mirelit zöldségek közé.

Jelení vrch (947)

láthatósági mellénybe öltöztettek egy komplett erdősávot a keresés során. ripityára tört lopakodó a hepehupákon, a gyalogfenyők szívós pólyájában.

egy pillanatra üvegházzá forrósodhatott a pilótafülke. a kondenzcsík segédegyenese órákkal később is látszott a mélyülő égen.

a találkozástól a Jelení vrch a legbelsőbb barlangaulájáig kongott.

a puha kőpáncél alatt bemozdultak a fátyolvízeseések.

mintha egy negyven emeletes toronyház valamennyi fürdőszobájában egyszerre nyitnák meg az összes csapot.

a hegy belső életét,

vékony katéter, a horpadt medrű Hájský potok vezeti el.

egy szerpentinnel lejjebb filézett angyalszárny sül – piknikeznek valakik.

egy szerpentinnel feljebb Árpád-kori tömegsír áramvonalas dombja.

mik lehetnek rólunk az utolsó szavak, mondd?

48°37'32.5"N 20°50'45.9"E

csak a levelek – ágak és törzs nélkül.

elhivatott, szinte mozdulatlan hullás. és halk, ropogó érkezés a törékeny élekre.

tükörsima tálcán kandírozott rügyek.

az őszi didergés emlékét rejtő dél-nyugati oldalág

és a mindenórás harmat hűvösét őrző dél-keleti oldalág egymáson hevernek.

tárol, mivel találgatjuk.

a napokban felaprítják a törzset, benne a beszédközponttal.

egészalakos hasadás, ami a talajszintig leér.

az időeltolódás, amíg a talajszintig leér.

bemagolja a por mindenestől idejekorán, idejekorán.

egy hajtásaival mumifikálódott gally sem marad majd belőle?

képzeld magad a helyembe,

mikor még *teljesen* itt volt és megkörnyékezett.

48°37'32.5"N 20°50'45.9"E

az idős juhar memóriazavaránál
nem ismerek szívszorítóbb csapdát, mikor értelmetlenné válik
a kérdés, kié ki,
s a fel nem ismert levelek tétován csüngnek
a saját ágakon.

Husitský kostol (580)

a vakolat alól evakuált öt évszázados freskó.
figurái közül mindegyik fényérzékeny és asztmás.
nádszálvékony arcukon méla csodálat ül.
akár, ha üzemelő centrifugát fognának közre e falak:
felszakadozik a vakolat, kisüt a nap,
a hullahopp karika formájú napkorong újra jár –
a többi keresztkérdés, puhatolózás. a felbukkanás lármája:
*Biztoshogynem, Dehogysisnem, Idehallgass. És mit tudsz még
mesélni, végzetem? Édesmindegy, emlék, ide térek vissza!*
tenyerükben pár köbcentis kopott gesztenyegömbök.

■ **Korpa Tamás** (Szendrő, 1987): költő, szerkesztő, kritikus.
Legutóbbi kötete: *Egy híd térfogatóról*, FISZ-könyvek
sorozat (2013).